

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 75347-12-25

לפני: כבוד הרשמת מורן יהב

המערער: אליהו ירושלמי

נגד

המשיב: ישראל בלום

בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך מיום
31.12.2025; תשובת המשיב לבקשה מיום 8.1.2026;
תגובת המבקש לתשובה מיום 9.1.2026; בקשה למתן
החלטה מיום 11.1.2026; בקשה למתן החלטה מיום
21.1.2026; תגובת המשיב לבקשה למתן החלטה
מיום 21.1.2026

החלטה

1. לפניי בקשה להורות כי הערעור בהליך שבכותרת הוגש במועדו, ולחילופין להארכת המועד להגשתו עד למועד הגשתו בפועל. הערעור נושא הבקשה נסוב על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ד' זילר) בת"א 16093-11-23 מיום 22.10.2025 (להלן: פסק הדין), וכן על החלטתו מיום 19.11.2024 (להלן: ההחלטה). בתמצית, במסגרת פסק הדין התקבלה תביעת המשיב ונקבע כי הערות האזהרה הרשומות על הנכסים בחצור הגלילית לטובת המבקש יימחקו; במסגרת ההחלטה נדחתה בקשת המבקש לצירוף צד להליך שלטענת המבקש הינו בעל זכויות בנכסים אלו.

2. הערעור בהליך שבכותרת הוגש ביום 25.12.2025 בשעה 17:22 (יום חמישי), ונדחה מן המרשם על-ידי המזכירות משלא צורף לו פסק הדין נושא ההליך הערעורי. ביום 28.12.2025, בשעה 9:53 (יום ראשון), הוגש הערעור מחדש, בצירוף פסק הדין.

3. בבקשה נטען כי פסק הדין לא הומצא כדין למבקש, וכי דבר קיומו נודע לבא כוחו רק ביום 26.10.2025 לאחר השעה 17:00, וזאת בעקבות צפייה אקראית של מזכירה ממשרדו בפסק הדין בשעה 16:41 באותו יום. לפיכך נטען כי יש למנות את המועד לנקיטת הליך ערעורי החל מיום 27.10.2025. על יסוד האמור נטען כי המועד האחרון להגשת הערעור חל ביום 28.12.2025 (יום ראשון), שכן המועד המקורי, לפי חישוב הימים, חל ביום 26.12.2025 (יום שישי). משכך, נטען כי הערעור אשר הוגש ביום 25.12.2025 (יום חמישי) בשעה 17:22 – הוגש במועדו. לחלופין, נטען כי ככל שמועד הצפייה ייחשב כמועד ההמצאה (ביום 26.10.2025), ומשכך המועד האחרון לנקיטת הליך ערעורי חל ביום 25.12.2025, הרי שהערעור הוגש ביום 25.12.2025 לפני השעה 17:00, ובשל קושי טכני שאינו בשליטת המבקש, הושלמה ההגשה באותו היום בשעה 17:22, באיחור של 22 דקות בלבד; כי חרף העובדה שהערעור הוגש מחדש ביום 28.12.2025 (לאחר דחייתו בשל אי-צירוף פסק הדין), מכוח תקנה 33(ג) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018 (להלן: התקנות), יש לראות את מועד הגשתו כמועד ההגשה המקורי (25.12.2025 בשעה 17:22); כי האיחור הינו זניח ובלתי מהותי; כי קיימים "טעמים מיוחדים" להארכת מועד; וכי אינטרס ההסתמכות של המשיב לא נפגע, שכן לבית המשפט קמא הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין לצורך הגשת הערעור דנן.

המשיב התנגד לבקשה. בתשובתו נטען, בין היתר, כי הערעור הוגש בחלוף המועד להגשתו, שכן פסק הדין נשלח על-ידי מערכת 'נט המשפט' ביום 22.10.2025 ומשכך המועד האחרון לנקיטת הליך ערעורי חל ביום 21.12.2025; כי ביום 22.10.2025 בשעה 13:48 צפה בא כוח המבקש, עו"ד בוטרשוילי, בפסק הדין במערכת 'נט המשפט'; וכי המבקש פועל בחוסר תום לב. עוד נטען כי לא מתקיימים טעמים מיוחדים המצדיקים הארכת מועד, וכן כי סיכויי הערעור להתקבל נמוכים.

4. להשלמת התמונה יצוין, כי ביום 21.1.2026 הוגשה בקשה למתן החלטה מטעם המבקש ובמסגרתה הוגשה תגובה קצרה לתשובת המשיב מבלי שניתנה רשות לכך. נטען כי ביום 22.9.2024 הוחלף ייצוגו של המבקש בהליך דלמטה, וכן כי עו"ד בוטרשוילי שצפה בפסק הדין במערכת 'נט המשפט' אינו המייצג בתיק. באותו היום ביקש המשיב לדחות את הבקשה, תוך שחזר על הנטען בתשובתו. לפני משורת הדין עיינתי בתגובה ובתשובה לה, טענות הצדדים נבחנו על ידי והובאו בחשבון במסגרת החלטתי זו.

5. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, מצאתי כי הערעור אכן הוגש באיחור. עם זאת, מצאתי כי דין הבקשה להארכת מועד לנקיטת הליך להתקבל, כפי שאפרט להלן.

6. כידוע, מניין הימים להגשת הליך ערעורי על החלטה שיפוטית מתחיל ממועד המצאתה לידי בעל הדין המערער. זהו הכלל הידוע כ"כלל ההמצאה". דרכי ההמצאה קבועות בתקנה 161 לתקנות, ודומה כי הרלוונטית שבהן לענייננו היא באמצעות מנגנון של "הודעה באתר", במסגרתו נשלחת הודעה אלקטרונית לכתובת הדואר האלקטרוני שמסר בעל הדין (ראו: ע"א 2124/23 שגב התורה והצדקה נ' חברת בנק הדואר בע"מ, פסקה 9 (18.4.2023) (להלן: עניין "שגב התורה והצדקה")). עוד נקבע, כי בעל דין יכול לנסות לשכנע שלא נשלחה לו הודעה באמצעות הגשת תצהיר מתאים, והטענה תיבחן על ידי בית המשפט (ראו: תקנה 161(1)(ה) לתקנות; רע"א 1153/20 פלונית נ' מכבי שירותי בריאות (30.4.2020)).

לצד כלל ההמצאה, התפתח בפסיקה גם "כלל הידיעה", וזאת כחריג ל"כלל ההמצאה". במקרים מסוימים, ידיעתו של צד להליך על קיומו של פסק הדין עשויה לגבור על כשלים בהמצאה הפורמלית (ראו: עניין שגב התורה והצדקה, פסקה 10). במקרים כאלה, כאשר פסק הדין הובא לידיעת בעל הדין, מניין הימים להגשת הליך ערעורי יתחיל מיום הידיעה על פסק הדין שניתן בעניינו.

7. בענייננו, עיון במערכת 'נט-המשפט' מעלה כי פסק הדין נשלח לבא כוח המבקש באמצעות דואר אלקטרוני כבר ביום 22.10.2025. ואולם, בא כוח המבקש הגיש תצהיר מטעמו, אשר במסגרתו הצהיר במפורש כי פסק הדין הובא לידיעתו אך ביום 26.10.2025, וכן כי לא התקבלו במשרדו ניסיונות המצאה קודמים. עיון במערכת 'נט המשפט' מעלה כי בא כוח המבקש אכן צפה בפסק הדין ביום 26.10.2025 בשעה 16:41. בנסיבות אלה – אף בהתעלם מהשאלה אם או מתי הומצאה ההחלטה בהתאם להוראות תקנה 161 לתקנות – אני סבורה כי יש לראות את יום 26.10.2025 כמועד שממנו יש למנות את מניין הימים להגשת ההליך הערעורי. לפיכך, המועד האחרון לנקיטת הליך ערעורי חל ביום 25.12.2025. ההליך שלפניי הוגש במקור ביום 25.12.2025 בשעה 17:22, קרי באיחור של 22 דקות (אומנם, הערעור דנן הוגש מחדש ביום 28.12.2025, ואולם מכוח תקנה 33(ג) לתקנות, יש לראותו כאילו הוגש במועד הגשתו המקורי).

8. כפי שנפסק לא אחת, נקיטת הליך באיחור, גם אם באיחור שאינו משמעותי, מצריכה טעמים מיוחדים לשם הארכת המועד לנקיטתו, זאת כפי דרישת תקנה 176(ב)

לתקנות (ראו: ער"א 742/23 אבטסס נ' מדינת ישראל (31.1.2023)). טעמים אלה ייבחנו, בין השאר, בראי השאלה אם האיחור בהגשת ההליך נעוץ בנסיבות שאינן צפויות או תלויות בבעל הדין, ובהתחשב, בין היתר, במשך הארכה המבוקשת, בהצדקות הנטענות לכך, ובמידת ההסתמכות של הצד שכנגד (ראו: בש"א 6410/18 תנו לחיות לחיות נ' פלוני, פס' 3 (5.11.2018)).

9. עם זאת, בנסיבות העניין, ובשים לב למשך הארכה המבוקשת, קרי 22 דקות; לעובדה שהניסיון להגשת הערעור נעשה, לטענת המבקש, בתוך המועד להגשת ההליך הערעורי והוא כשל מטעמים טכניים, והמבקש פעל לתקן את הטעון תיקון מיד לאחר מכן; לכך שביום 23.10.2025 הגיש המבקש בהליך קמא בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין, ומשכך נראה כי הפגיעה באינטרס ההסתמכות של המשיב פחותה; ולכך שעסקינן בערעור בזכות – מצאתי להיעתר לבקשה להארכת מועד.

10. משכך, ומבלי לטעת מסמרות ביחס לסיכויי ההליך, הבקשה להארכת מועד מתקבלת, כך שערעור יתקבל ביום קליטתו למרשם.

11. בנסיבות העניין, כל צד יישא בהוצאותיו.

ניתנה היום, י"ז שבט תשפ"ו (04 פברואר 2026).

מורן יהב, שופטת
רשמת